

“Тасдик мекунам”

Ректори Донишгоҳи байналмилалӣ
забонҳои хориҷӣ Тоҷикистон ба
номи Сотим Улугзода, доктори
илмҳои филологӣ, профессор
Гулназарзода Ж. Б.
“ 11 ” апрель соли 2025.

ТАКРИЗИ МУАССИСАИ ПЕШБАР

ба диссертатсияи Хочазода Гулчаҳон Чаҳфар дар мавзуи «Оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик (асрҳои IX-XI)» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои педагогӣ аз рӯи ихтисоси 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот

Мутобиқати мавзӯ ва муҳтавои диссертатсия ба шиносномаи ихтисоси илмӣ. Мавзуи диссертатсияи Хочазода Гулчаҳон Чаҳфар дар мавзуи «Оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик (асрҳои IX-XI)» ба талаботи шиносномаи ихтисоси илмӣ 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот пурра мутобиқ мебошад. Муҳтаво ва равиши таҳқиқот низ ҷавобгӯи талабот ва меъёрҳои муайяннамудаи Комиссияи олии аттестатсионӣ назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон аст. Бояд зикр кард, ки таҳқиқ дар доираи шиносномаи ихтисоси мазкур тамоми унсурҳои зарурии назариявӣ ва амалӣ, аз ҷумла, методологияи таҳлил ва таҳқиқоти муқоисавиро фаро гирифтааст. Диссертант дар қори илмӣ худ ба баррасии васеи адабиёти назариявӣ ва таърихӣ пардохта, асосҳои назариявии мавзӯро ҳамаҷониба тавзеҳ додааст.

Муҷрами таҳқиқоти диссертатсионӣ дар он зоҳир мегардад, ки мавзуи интихобнамудаи диссертант, ки «Оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик (асрҳои IX-XI)» номгузорӣ шудааст, яке аз масъалаҳои муҳим ва саривақтии рушди илмҳои педагогӣ маҳсуб ёфта, ҷавҳари афкори педагогии адибону мутафаккирони асрҳои IX-XI дар таҳкими рӯкнҳои маънавии давлатдорӣ миллий, ташаккули тафаккури созандагӣ бунёдкорӣ мардум, афзудани ифтихори миллий, ҳештаншиносӣ, ватандорӣ ва ҳувияти миллий дар бунёди ҷомеаи ҳуқуқбунёд, демократӣ ва дунявӣ нақши муассир мегузорад. Аз ин лиҳоз, бо диди нав, ҳамаҷониба ва ба таври мукамал баррасӣ намудани масъалаи нақши Эҳёи Аҷам ва давлати Сомониён дар ташаккули афкори

педагогикаи миллии халқи тоҷик дар асоси осори адибон ва мутафаккирони барҷастаи ин давра дар илми педагогикаи муосири тоҷик тақозои замон мебошад.

Дар аҷаи асосноккунии гузоришҳои илмӣ, хулосаи пешниҳод, ки дар диссертатсия оварда шудаанд. Асоснокӣ ва эътимоднокии хулосаҳо ва тавсияҳои дар диссертатсия зикршуда аз ҷиҳати методологӣ илман асоснок буда, бори аввал ҷанбаҳои амалии масъалаи оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик мавриди таҳқиқ қарор гирифтааст. Диссертатсия дар асоси омӯзиши таҳқиқотҳои педагогҳои шинохтаи кишвар рӯи қарор омадааст.

Унвонҷӯ барои дар амал татбиқ намудани фарзияи таҳқиқот кӯшиши зиёд ба ҳарч додааст. Таҳқиқи воқеии афкори педагогии миллии халқи тоҷик дар асрҳои IX-XI, таҳияи концепсияи педагогии миллии он ба ин давра ва муайянсозии аҳамияти он барои ташаккули шуури педагогии ҷомеаи муосири тоҷик муяссар мегардад, агар:

- омилҳои таърихӣ, иҷтимоӣ, фарҳангӣ ва адабӣ ҳамчун заминаҳои асосии таъсиргузор ба ташаккули афкори педагогии халқи тоҷик дар замони Эҳёи Аҷам ва зери ҳукмронии амирони Сомонӣ мавриди омӯзиш ва муайянсозӣ қарор дода шаванд;

- нақши давлати Сомониён ва амирони ин сулола дар ташаккули тарбияи маънавии халқи тоҷик дар асрҳои IX-X ва ҷойгоҳи онҳо дар рушди илми педагогикаи муосири тоҷик мавриди таҳқиқ ва муайянсозӣ қарор дода шаванд;

- роҳи амалӣ намудани таълимоти педагогии осори таълимӣ ва тарбиявии мутафаккирони асрҳои IX-X дар раванди таълиму тарбия дар соҳаи маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон мавриди ҷустуҷӯ ва татбиқ қарор гирад;

- таҳияи дастурҳои таълимию тарбиявӣ бо таъкид ба мавзӯҳои зикршуда ва пешниҳоди онҳо барои истифода дар раванди таълиму тарбияи насли навраси ҷомеаи муосири тоҷик амалӣ карда шавад.

Ҷараёни ташкилу гузаронидани қарорҳои таҷрибавӣ-озмоишӣ ба унвонҷӯ имконият додааст, ки фарзияи таҳқиқотро бо боварӣ амалӣ намояд.

Навгонии илмӣ таҳқиқ ва саҳеҳии натиҷаҳои гирифташуда. Зимни омӯзиши диссертатсия навгонии илмӣ таҳқиқот чунин муайян гардидааст: муаллифи диссертатсия аввалин маротиба дар соҳаи илми педагогикаи ватанӣ мавзуи «Оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик (асрҳои IX-XI)» -ро ҳамаҷониба мавриди омӯзиш, таҳқиқ ва таҳлили амиқи илмӣ қарор додааст. Инчунин, навгонии таҳқиқот ба тариқи зайл пешниҳод гардидааст: моҳияти Эҳёи Аҷам дар соҳаи фарҳанг ва ҳаёти моддӣ ва инчунин, дар иртибот бо педагогикаи миллии равшаншуда, заминаҳои бостонии ташаккул ва рушди педагогикаи миллии дар даври мазкур муайян гардиданд; нақши давлати Сомониён ва шахсиятҳои калидии он – амирон ва вазирон, ки ба тамаддуни ориёӣ бостонӣ ва эҳёи суннатҳои волеи он таваҷҷуҳи хоса доштанд ва дар рушди тарбияи маънавии ҷомеа бо омезиши анъанаҳои исломӣ ва мардумӣ сахм гузоштанд, қушода шудааст; арзёбии масъалаҳои таълим ва тарбияи миллии дар таҳқиқоти муносири педагогӣ вобаста ба даври ибтидоии Эҳёи Аҷам сурат гирифта, барои дурнамои рушди таҳқиқот дар ин самт пешниҳодҳои мушаххас манзур қарда шудаанд; вобаста ба проблемаҳои таълиму тарбияи миллии дар осори бадеии даври ибтидоии Эҳёи Аҷам, инчунин, дар таълимоти илмӣ-фалсафии мутафаккирони ин давра сарчашмаҳои нав ва таҳқиқоти муносири ба арсаи таҳқиқи илмӣ ворид қарда шудаанд; дар даври ибтидоии Эҳёи Аҷам (асрҳои IX-XI) аҳамияти педагогикаи миллии халқи тоҷик барои кишвари муносири, ки рушди давлатдории миллиро идома медиҳад, равшан қарда шуда, арзишҳои таълимии он давра барои истифода дар тарбияи миллии ҷавонон ва аъзои дигари ҷомеа пешниҳод шудааст.

Аҳамияти илмӣ, амалӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоии натиҷаҳои диссертатсия аз он иборат аст, ки маводи диссертатсия ва натиҷаҳои бадастомадаи он метавонанд дар раванди таҳқиқи минбаъдаи мероси педагогии даври Эҳёи Аҷам ва навиштани диссертатсияҳо оид ба ин мавзӯ мавриди истифода қарор дода шаванд. Илова бар ин, мавод ва натиҷаҳои таҳқиқоти диссертатсиониро ҳангоми таҳияи китобҳои дарсӣ, воситаҳои таълимӣ, курси лексияҳо ва маводи семинарӣ барои донишҷӯён аз ҷанҳони педагогика, таърихи педагогика ва адабиёт истифода қардан имкон дорад. Хулосаҳои назариявии таҳқиқот ва тавсияҳои амалии онро метавон дар фаъолияти сохторҳои дахлдори мақомоти ҳокимияти давлатӣ барои тарбияи миллии насли наврасу ҷавонон ва қишрҳои дигари ҷомеа истифода намуд.

Дарачаи эътимоднокии натиҷаҳои таҳқиқ, дурустӣ ва асоснокии натиҷаҳои таҳқиқ. Дарачаи эътимоднокии натиҷаҳои таҳқиқро муаллиф ба воситаи асосҳои назариявӣ методологӣ дар диссертатсияи худ асоснок намудааст. Диссертант тавониста, ки дар таҳқиқоти худ микдори зарурии адабиёти илмӣ ба мавзӯ дахлдорро истифода намояд. Инчунин, хулосаҳои муаллиф дар заминаи омӯзиши ҷанбаҳои назариявии мавзӯ ва таҳлили низоми соҳаи маориф дар замони муосир ба даст омада, натиҷагирӣ шуда, шумораи зиёди сарчашмаҳои таърихӣ бадеӣ, илмӣ, бо усули муносибати системанок, бо таҳлили шароитҳои объект ва предмети таҳқиқот, бо истифода аз маҷмуи методҳои умумии илмӣ ва соҳавии педагогӣ арзишшиносӣ (аксиологӣ) муайян гардидааст.

Саҳми шахсии доктарабӣ дарёфти дараҷаи илмӣ дар таҳқиқ. Саҳми шахсии доктараб аз муайян кардани мақсад, вазифаҳо, объект, предмет, фарзия ва масъалаҳои таҳқиқот ва матраҳ сохтани масъалаҳои мубрами таҳқиқот, таҳлилу баррасии иттилооти бадастовардашуда, иборат мебошад. Таҳлили назариявӣ методологӣ, таҳқиқи амалӣ ва санҷидани фарзияи гузошташуда, коркарди пешниҳод ва хулосаҳо, ки муҳтавои диссертатсияро тартиб медиҳанд, маҳз натиҷаи таҳқиқоти мустақилонаи муаллифи рисола махсуб меёбанд.

Наشري натиҷаҳои таҳқиқ дар маҷаллаҳои тақризшавандаи илмӣ. Баъзе фаслҳо ва бобҳои алоҳидаи таҳқиқоти мазкур дар шакли мақолаҳои илмӣ дар маҷаллаҳои илмӣ Донишгоҳи омӯзгорӣ Тоҷикистон, Академияи таҳсилоти Тоҷикистон, Пажуҳишгоҳи рушди маориф, инчунин, дар маҷмуаи мақолаҳои конфронсҳои илмӣ Ҷумҳуриявӣ ва байналмилалӣ нашр гардидаанд. Шумораи умумии ин мақолаҳо ба 8 адад мерасад, ки аз ҷумла, 5-тои онҳо дар маҷаллаҳои илмӣ тақризшавандае ба таърифи расидаанд, ки дар рӯйхати Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон шомил мебошанд.

Арзёбии мазмунӣ диссертатсия ва дараҷаи ба итмом расидани он. Сохтор ва ҳаҷми диссертатсия. Рисолаи илмӣ аз муқаддима, 2 боб, 6 фасл, хулоса ва рӯйхати адабиёти истифодашуда иборат мебошад. Дар муқаддима аҳамият ва мубрамияти мавзӯи диссертатсия, ҳадаф ва вазифаҳои таҳқиқот, инчунин, аҳамияти назариявӣ амалии он, баргузориҳои марҳилаҳои таҳқиқот ва корҳои озмоишӣ-таҷрибавӣ дар пойгоҳҳои таҳқиқотӣ баррасӣ гардидааст. Таҳлили муҳтавои бобҳои диссертатсия ва фаслҳои он, ки натиҷаҳои таҳқиқотро инъикос намудаанд, собит менамояд, ки фарзияи илмӣ диссертант татбиқ ва мақсади

гузошташуда дар диссертатсия ба даст омадааст. Аз ҷумла, дар боби якуми диссертатсия «Заминаҳои сиёсӣ ва иҷтимоии ташаккул ва рушди афкори педагогии халқи тоҷик дар сароғози Эҳёи Аҷам» - мафҳуму моҳияти Эҳёи Аҷам, заминаҳо ва иртибот бо педагогикаи миллӣ, нақши давлатдорӣ Сомониён дар Эҳёи Аҷам ва рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик, арзёбии нақши даврони ибтидоии Эҳёи Аҷам дар рушди масъалаҳои таълим ва тарбияи миллӣ дар таҳқиқоти муносири педагогӣ масъалаҳои дигари дахлдор мавриди таҳқиқ қарор гирифтаанд.

Дар фасли якуми диссертатсия муаллиф ба чунин хулоса расидааст, ки таҳқиқи заминаҳои сиёсӣ ва иҷтимоии ташаккул ва рушди афкори педагогии халқи тоҷик дар сароғози Эҳёи Аҷам (асрҳои IX-XI), аз ҷумла мафҳуму моҳияти ин падида, заминаҳо ва иртиботи он бо педагогикаи миллӣ, нақши давлатдорӣ Сомониён дар Эҳёи Аҷам ва рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик, арзёбии нақши даврони ибтидоии Эҳёи Аҷам дар рушди масъалаҳои таълим ва тарбияи миллӣ дар таҳқиқоти муносири педагогӣ ва масъалаҳои дигари вобаста ба он нишон дод, ки рӯ овардан ба чунин мавзӯҳо, махсусан ба решаҳои таърихӣ ва даврони сарнавиштсозӣ гузаштаи худ барои ҳар як халқи соҳибтамаддун, аз қабили эҳтиром ва арҷгузорӣ ба ин мерос дарак дода, метавонад барои бунёди имрӯзу фардои чунин ҷомеа хеле муфид бошад. Чунин як давраи тақдирсоз дар ҳаёти халқи тоҷик, бешубҳа, Эҳёи Тоҷик (асрҳои IX-XI) ва ба саҳнаи сиёсат ва давлатдорӣ омадани Сомониён мебошад.

Ташкили давлати Сомониён дар оғоз гаштани Эҳёи Аҷам нақши калидӣ бозида, он дар даврае сурат гирифт, ки ҳилофати араб барои беҳбудии ҳаёти мардуми ин минтақа, аз ҷумла, рушди илму фарҳанг, мактабу китобхона ягон хизмати босазое карда натавонист. Ин вазифаи таърихиро ҳукуматдорони Сомонӣ, махсусан, Исмоили Сомонӣ ва амир Насри II дар Мовароуннаҳру Хуросон иҷро намуда, ба ташаккул ва рушди педагогикаи миллӣ мусоидат намуданд.

Ба андешаи диссертант, Эҳёи Аҷам, воқеан, бозгашти халқҳои ориёитабори Хуросону Мовароуннаҳрро ба анъанаҳои тоисломии худ ва дар ин асос ноил гаштан ба рушди бешубҳа дар ҳама соҳаҳои моддию маънавӣ, аз ҷумла, дар педагогикаи миллӣ дар асрҳои IX-ибтидои асри XVIII –ро инъикос менамояд. Маҳз Эҳёи Тоҷик низ маънии ҳамин гуна рушдро дар муҳлати каме кӯтоҳтар, яъне, дар асрҳои IX-XI ва дар доираи каме маҳдудтар, яъне дар марзу буми тоҷикнишин дорад. Сабаби асосии

Эҳёи Аҷамро нигоҳ доштани забони милли дар даврони истилои араб ташкил медиҳад (Диссертатсия, с. 69).

Муаллифи диссертатсия, инчунин, воқеъбинона ба ақидае расидааст, ки таҳия ва нашри пажӯҳиши академии «Таълим ва тарбияи милли дар оғози Эҳёи Аҷам ва аҳди Сомониён», қорбасти унсурҳои таълимоти педагогии давраи Эҳёи Аҷам дар педагогикаи муосири тоҷик, таҳияи дастурҳои тарбиявӣ дар асоси таҷрибаҳои пешқадами замони Сомониён арзишманд мебошад.

Дар боби дуҷуми диссертатсия «**Рушди афкори таълимию тарбиявии милли дар сароғози Эҳёи Аҷам (асрҳои IX-XI)**» - масъалаҳои рушди тарбияи маънавии милли дар партави расму оинҳои динию мардумӣ дар даврони Сомониён, проблемаҳои таълиму тарбияи милли дар осори бадеии даврони ибтидоии Эҳёи Аҷам, дар самти таҳқиқи афкори миллии педагогӣ дар таълимоти илмӣ - фалсафии мутафаккирони даврони оғози Эҳёи Аҷам мавриди баррасӣ қарор гирифтааст.

Таҳлилҳо дар диссертатсия нишон медиҳанд, ки дар таҳкими истиқлоли давлатҳои аввалини тоҷикон бедории мардуми кишвар, тарбияву тақвияти эҳсоси ватандӯстии онҳо, нақши забони тоҷикӣ (ё форсӣ, дарӣ) ва осори бадеии пурбаҳои ба ин забон офаридашуда хеле қалон буда, намунаи барҷастаи он осори Рӯдакӣ, «Шоҳнома»-и безаволи Абулқосим Фирдавсӣ ва дигарон ба шумор мераванд. Аз ҷониби дигар, сиёсати истиқлолхоҳии Сомониён олимону шоиронро руҳбаланд мекард, эҳсоси ватандӯстии ононро бармеангехт ва онҳо рӯй ба гузаштаи пурифтихори кишвари худ намуда, аз таъриху тамаддуни ғании бостонии ниёгон ёд мекарданд. Маҳз аз осори адабию фалсафии ҳамин давраи афкори педагогии халқи тоҷик сарчашма гирифта, ба афкори минбаъдаи педагогии мутафаккирони тоҷик таъсири худро гузоштааст.

Афкори ахлоқии мутафаккирони даврони дар рисола таҳқиқшуда саршори гуманизм буда, дар он эҷодкории инсон ва маънавиёт дар ҷои аввал меистад. Онҳо инсонро ҳамчун вучуди зинда, фарди оқил, беҳтарин мавҷудоти олам ҳисоб карда, эҳтиром ва арҷгузорӣ ба нуруи онро шарту зарур медонистанд. Ин мутафаккирон бар зидди ҷабру зулм ва ҷангҳои хонумонсӯз эътироз баён карда, халқро ба сулҳу осоиш даъват менамуданд.

Дар қисмати хулосавӣ диссертант қайд намудааст, ки ҷомеаи моро лозим аст, андешаҳои ин донишмандонро дар масъалаи баланд бардоштани сатҳи тарбияи милли ва худшиносиву ҳудогоҳии насли ҷавон, ки аз ҷумлаи самтҳои муҳимтарини рушди ҷомеаи муосири мо ба ҳисоб

меравад, бахусус, барои расидан ба ҳадафи стратегии давлати худ - ташаккули давлатдорӣи милли, рушди соҳаҳои гуногуни илм ба таври васеъ истифода намоем.

Мутобиқати барасмиятдорӣи диссертатсия ба талаботи Комиссияи олии аттестатсионӣ. Диссертатсия ва автореферати он мутобиқ ба талаботи Дастурамал оид ба тартиби барасмиятдорӣи диссертатсия ва автореферати диссертатсия, ки бо қарори Раёсати Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 27- уми декабри соли 2024, №493 тасдиқ шудааст, омода гардидааст.

Натиҷаҳои бадастомада, эътимодноки, хулосаву тавсияҳо тибқи талаботи Комиссия ва Дастурамал аз ҷиҳати илмӣ-методи асоснок карда шуда, ба миқдори кофӣ бо тавсияву пешниҳодҳои назариявӣ ва амалӣ, мисолҳо таъмин аст.

Диссертатсия тибқи муқаррароти Дастурамал фаҳмо, бо лаҳни равони тоҷикӣ навишта шуда, тартиби таҳия, ҷобачогузорӣи қисмҳои алоҳидаи он, робитаи мантиқӣ ва муттасили ба пуррагӣ риоя гардидааст. Доир ба ҳар як боб ва умуман, ба рисола хулосаҳои возеҳ бароварда шудааст.

Автореферати диссертатсия фарогири мазмунӣ асосии диссертатсия буда, тибқи талаботи мавҷуда омода карда шудааст.

Мутобиқати таҳассуси илмӣи докталаб ба дараҷаи илмӣ. Фаъолияти илмӣ ва омӯзгорӣи муаллиф ба ихтисоси илмиаш мувофиқат менамояд. Мақолаҳои нашрнамудаи ӯ ба ихтисоси 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот мувофиқ мебошад. Ҳамакунга Г.Ҷ. дар конференсияҳои ҷумҳуриявӣ ва байналмилалӣ иштирок намуда, вобаста ба мавзӯи диссертатсия маъруза хондааст. Бо назардошти гуфтаҳои боло хулоса кардан мумкин аст, ки таҳассуси илмӣи диссертант ба дараҷаи илмӣи дарёфтшаванда мувофиқ мебошад.

Эродҳо ба таҳқиқоти диссертатсионӣ. Дар таҳқиқоти диссертатсионӣ Ҳамакунга Г.Ҷ. дар қатори муваффақиятҳо баъзе масъалаҳои баҳсталаб ҷой доранд, ки онҳоро ба таври зайл нишон додан мумкин аст:

1. Мавзӯи диссертатсия дар бораи халқи тоҷик аст, вале муайян нест, ки таҳқиқ ба кадом минтақаҳо (Мовароуннаҳр, Хуросон, Бухоро, Самарқанд, Панҷакент ва ғ.) таъяс мекунад. Дар ҳолати набудани таъйини ҷуғрофӣи таҳлил умумӣ ва каммаҳсул мешавад.

2. Дар таҳқиқот мафҳумҳои калидӣ, аз қабили "педагогикаи милли", "тарбияи маънавӣ" ва "арзишҳои таълимӣ" ба таври возеҳ таъриф нашудаанд ва нахваи истифодабарии онҳо норӯшан боқӣ мондааст.

3. Дар қисмати методологӣ фаҳмонида намешавад, ки кадом усулҳои таҳқиқ истифода шудаанд: таърихӣ-таҳлилӣ, муқоисавӣ, моделсозӣ, ё контент-таҳлил.

4. Дар таҳқиқ муқоисаи андешаҳои педагогии мутафаккирони Эҳёи Аҷам бо таҷрибаи халқи дигар ё мактабҳои педагогии ҷаҳонӣ (масалан, Юнон, Хитой, Ҳинд ё исломии анъанавӣ) оварда нашудааст.

5. Дар матни диссертатсия баъзе ғалатҳои техникаю имлоӣ ба чашм расид (масалан, дар саҳифаҳои 14, 15, 37, 80).

Камбудиҳои зикргардида метавонанд ба осонӣ ислоҳи худро ёбанд ва онҳо аз диди илмию таҳқиқотӣ ба мухтаво, мазмун ва мундариҷаи асосии диссертатсия таъсир намерасонанд.

Дар маҷмуъ таҳқиқоти диссертатсионии Хочазода Гулҷаҳон Ҷаҳфар дар мавзӯи «Оғози Эҳёи Аҷам ва нақши он дар рушди педагогикаи миллии халқи тоҷик (асрҳои IX-XI)» қори таҳқиқотии нав, навгониҳои илмии аҳамияти назариявӣ ва амалидошта мебошад ва яке аз мавзӯҳои нисбатан кам таҳқиқшуда буда, ба талаботи пешбиниамудаи бандҳои дахлдори «Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ ва унвони илмӣ», ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021 №267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ мебошад ва муаллифи он барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои педагогӣ аз рӯйи ихтисоси 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот сазовор мебошад.

Тақризи муассисаи пешбар дар асоси муқаррароти бандҳои 76 – 79 ва 81-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30.06.2021, № 267 тасдиқ гардидааст, таҳия ва пешниҳод шудааст.

Тақриз аз тарафи эксперт, номзади илмҳои педагогӣ, дотсенти кафедраи педагогикаи умумидонишгоҳии Донишгоҳи байналмилалӣ забонҳои хориҷии Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода Шарифов Муҳсин Ғаффорович мураттаб гардидааст.

Тақризи муассисаи пешбар дар ҷаласаи ғайринавбатии кафедраи педагогикаи умумидонишгоҳии Донишгоҳи байналмилалӣ забонҳои хориҷии Тоҷикистон ба номи С. Улуғзода, ки дар он доктараби дараҷаи илмӣ Хочазода Гулҷаҳон Ҷаҳфар иштирок ва бо маъруза баромад намуд, баррасӣ ва тасдиқ шудааст.

Дар чаласаи ғайринавбатии кафедраи педагогикаи умумидонишгоҳии Донишгоҳи байналмилалӣ забонҳои хориҷии Тоҷикистон ба номи С. Улуғзода 10 нафар устодону омӯзгорон иштирок намуданд.

Натиҷаи овоздиҳӣ: тарафдор - 10 нафар, бетараф - нест, муқобил - нест. Қарор дар чаласаи ғайринавбатии кафедраи педагогикаи умумидонишгоҳии Донишгоҳи байналмилалӣ забонҳои хориҷии Тоҷикистон ба номи С. Улуғзода аз 08.08.2025, №11/2 қабул гардидааст.

Раиси чаласа:

номзади илмҳои педагогӣ,
мудирӣ кафедраи педагогикаи
умумидонишгоҳӣ

Нарзуллоев Ҳ.С.

Эксперт:

номзади илмҳои педагогӣ,
дотсенти кафедраи
педагогикаи умумидонишгоҳӣ

Шарифов М.Ғ.

Котиби чаласа:

Нурахмадзода Д.

Имзоҳои Нарзуллоев Ҳ.С., Шарифов М.Ғ. ва Д. Нурахмадзодаро тасдиқ мекунам.

Сардори раёсати кадрҳо
ва корҳои махсус

Юсупова Бибичон Ғаниҷоновна

Нишони муассиса: 734005, Ҷумҳурии Тоҷикистон,

шаҳри Душанбе, кӯчаи Муҳаммадиев 17/6;

Тел: +992 (37) 2 32 50 00, 2 32 87 30, 2 32 50 05;

E-mail: ddzt.tj